

Testimonis entre els pobres

Isabel Roset
"Maine"
Pere Oliveras

Col·lecció Testimonis

Secretariat per la Marginació, num. 3

Col·lecció Testimonis Num. 3

Secretariat de Marginació

TESTIMONIS
ENTRE ELS POBRES
Nº 3

Isabel Roset
Miquel Martínez, "Maine"
Mn. Pere Oliveres, "L'apostolet"

...en record

Testimonis entre els pobres, 3

Col·lecció Testimonis

Edita: Secretariat Diocesà per la Marginació

Barcelona, 2011

Recopilació de texts, Victòria Molins

Impressió digital:

Mabel Copy

c/ Parlament, 51, baixos

08015 Barcelona

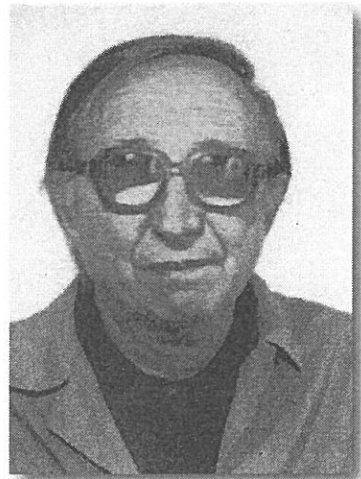
Testi

nis

mo

Introducció

Per tercer any, el Secretariat de Marginació de Barcelona publica el fulletó de "Testimonis entre els pobres". Com en les edicions anteriors l'autora és Victòria Molins, a qui se li ha d'agrair el seu treball de documentació sobre els personatges, i el seu bon fer d'escriptora.

Enguany la nostra mirada es dirigeix cap a Isabel Roset; Miquel Martínez, Maine; Mn Pere Oliveres "L'Apostolet" . Són persones amb biografies diferents, amb tarannàs distints, però amb un denominador en comú, no van fer orelles sordes a la gran pregunta que des dels orígens de la humanitat, Déu ens fa a tots nosaltres "on és el teu germà Abel " (Gn. 4, 9). Ells entengueren que Abel, eren tots els homes i les dones víctimes de la maldat caïnita que en hi ha en la nostra societat. Maldat provocada pel gran pecat del nostre món. Mentre uns quants estem preocupats pel colesterol i mantenir la línia, altres els hi és negant allò que és bàsic per viure en dignitat

El testimoni de lliurament i abnegació dels nostres biografiats, ens ha d'interpel·lar a tots els que cada dia resem el Parnostre. Ells entengueren que no és pot demanar al Pare de Nostre Senyor Jesucrist, " el nostre pa de cada dia, doneu-nos Senyor, el dia d'avui", si al mateix temps no se sent com una gran ferida interior que aquest pa manqui a la taula dels pobres i més necessitats

En els nostres dies hi ha una gran perversió. Mentre molts pateixen, la mala gestió que entitats bancàries, em-

preses immobiliàries, especuladors financers, van fer durant molts anys. Per altres, l'actual situació econòmica, és un motiu de discussió, de debats més o menys teòrics, però que no ens afecta a la butxaca. Per aquest motiu, és molt important que tots, sigui quina sigui la nostra situació, siguem conscients, que la crisi econòmica és un motiu de fort patiment i fins i tot de degradació personal per aquells que han perdut la feina, que no poden pagar la hipoteca, que ja han esgotat el temps per cobrar les prestacions etc. Mai, com ara, cobra un sentit molt gran, la paraula solidaritat. Els testimonis que avui presentem ens esperonen a ser solidaris.

No podem confessar amb la boca que Jesús és el Senyor, si el nostre cor no es commou davant del patiment i el sofriment d'aquell qui la vida ha deixat al marge del camí. No ens podem gloriar de portar el nom de cristians, si fem com el sacerdot i el levita de l'evangeli que passem de llarg, i deixem a les víctimes d'un món injust al marge del camí. La crida a reconèixer al Senyor en el pobre, el despullat, el famolenc, a l'immigrant és per a tots, sigui quina sigui la nostra condició. Per aquest motiu en sembla que és molt significatiu, que els testimonis d'enguany siguin creients que viuen diferents vocacions: una laica, un religiós i un prevere: Són una mostra de la gran riquesa de dons que hi ha a l'Església. Ells, des del seu carisma, i seguint diferents itineraris espirituals, ens mostren que l'Església només pot ser fidel al seu fundador si assumeix, amb totes les conseqüències, la sol·licitud del samarità de la paràbola

El Regne de Déu s'obra camí allà on els pobres són evangelitzats, allà on poden escoltar que l'Evangeli és per

a ells bona notícia, i això serà possible quan els més petits trobin a persones que es compadeixen de les seves nafres, i amb les seves mans solidaries els hi ofereixen el pa de la Paraula de Déu, i el Pa de la dignitat, que els hi ha estat negada.

Tant de bo que la lectura dels testimonis que avui presentem, ens esperonin a tots a seguir el seu exemple, i fidels a l'ensenyament del Senyor, configurem una església pobre, on els pobres són la seva part més valuosa.

*Josep M Jubany
Delegat de pastoral social,
de la Diòcesi de Barcelon*

ISABEL ROSET 1937-2003

**Esposa d'un polític,
mare, avia i...
dedicada als més pobres
al costat de Sor Genoveva**

Des de que vam començar a publicar aquests fulletons tenia un desig especial de dedicar-ne un a la Isabel Roset. Companya meva de col·legi -a les "Tereses" de la Rambla Catalunya-, la qual vaig admirar sempre per la seva serenor, amabilitat i compromís en tot el que feia. Però va ser quan la vaig veure actuant al costat de Sor Genoveva, fa uns quants anys, quan vaig admirar més el seu tarannà. La seva mort em va impressionar, perquè no va deixar el seu compromís amb l'Obra Social fins a l'última hora. Però hi ha una altra qüestió que em mou a publicar una semblança de la Isabel, i és el fet d'haver viscut tants anys al costat del seu espòs, Joan Rigol, un dels polítics més significatius de casa nostra. Potser en uns moments en els quals les institucions i, concretament, la política és objecte de més crítiques que admiració, ens vindrà bé veure una altra vessant i una altra cara de la moneda. I, qui millor que el seu espòs, Joan Rigol per fer la seva semblança?

ISABEL ROSET, PROPERA ALS MARGINATS

La dedicació de la Isabel a les persones marginades no li comportà el que en diríem una "vida èpica"; no va crear cap institució, no va fer cap experiència heroica en el tercer món, ni va formar cap grup dedicat al quart món. La vida de la Isabel fou un testimoni d'amor arreu on era present; amb normalitat desprenia un caràcter entranyable i molt pro-

per, especialment a tots aquells de seu costat que patien. Era propera als marginats perquè tenia un cor gran. La seva dedicació era simplement fruit de la seva actitud amorosa. Quan estimes els pobres són els prioritaris. Estimava als marginats en el marc d'una vida "normal", però viscuda amb intensitat i plenitud.

La seva proximitat als marginats i discriminats era la mateixa que tenia envers els seus íntims, la família, les amistats, les persones que es relacionaven per la feina. En ella hi havia una unitat de vida i d'actitud que es projectava allà on fos i amb tothom. Tots els pobres que vivien en els carrers del nostre barri la coneixien i hi establia una relació personal i sincera.

Ajudava Sor Genoveva en tasques de secretaria; aquesta era la seva professió. Però transformava aquesta feina en una ocasió d'aproximar-se als qui entraven a demanar ajuda a la institució de Santa Lluisa de Marillac, a la Barceloneta. Entre Sor Genoveva i la Isabel hi havia una sintonia profunda: entenien el servei al necessitat des de l'amor i la proximitat. Es per això que per comprendre l'actitud de la Isabel cal donar un cop d'ull als diversos aspectes de la seva vida.

FAMILIA

La Isabel va néixer el 23 de juny de 1937, en plena guerra civil. El seu pare, metge, servia a sanitat a la rereguarda de l'exèrcit republicà. La seva mare que en la seva joventut havia participat del "Pomells de Joventut", passava dificultats per a sobreviure. durant la guerra.

S'acabà la guerra i el pare especialitzat en tisiologia ini-

cià una notòria carrera professional. Visitava malalts fins a la una de la matinada per tal d'acollir tots els qui acudien a ell. Era de tracte entranyable amb els malalts i aquets li responien amb una gran fidelitat. Era també un home d'estudi; fou el qui redactà l'apartat de tisiologia de l'obra de Pedro i Pons.

De fet, el Dr. Roset, en tornar de la guerra, veié frustrades les esperances polítiques en la república i en la Generalitat republicana. Així centrà la seva vida en la Família, la Professió, la Cultura (era un gran lector i aficionat a la música clàssica) i en la dedicació gratuïta als necessitats. La Isabel veié de ben joventut com el seu pare exercia gratuïtament de metge al Cottolengo, al sanatori de Puig d'Olena, de director de l'Hospital del Esperit Sant de Santa Coloma de Gramanet i la residència dels germans Camils. Així va créixer sabent que la vida ha de tenir una dimensió gratuïta al servei del altres.

La mare de l'Isabel es dedicà totalment a la vida de família. Era de salut molt delicada. Va tenir 7 fills i va morir quan tenia 64 anys. De ben jove la Isabel va tenir d'exercir de "germana gran". Calia intentar omplir en la mesura del possible el buit que havia deixat l'absència de la mare, quan a casa hi vivien quasi tots els germans. De fet, amb la seva responsabilitat esdevingué el pal de paller del caliu familiar. El germà gran —ella era la segona— era també metge com el pare i també es va morir molt jove. Aquesta mort fou un trasbals enorme per el pare que veia en ell no només el fill sinó també el continuador d'una saga de metges Roset que s'havia mantingut durant 5 generacions. La germana gran era la més propera al pare en aquets moments amargs.

Cal assenyalar aquets fets familiars per entendre que no

es imprescindible sortir de la normalitat de la vida per exercir una responsabilitat d'entrega amorosa.

La Isabel i jo ens varem conèixer treballant junts al CIC i a l'escola Thau. Ella exercia de secretaria i jo d'encarregat de la secció del Batxillerat. Ens varem enamorar i ens varem casar després d'un curt festeig de sis mesos. Tots dos ja érem grans (35 i 29 anys) Varem celebrar el nostre matrimoni el 28 de juliol de 1972.

Com a espòs he viscut els 33 anys de la nostra vida junts en la plena dedicació de la seva vida a mi i a la nostra filla. Recordo sempre com vivíem els avatars de l'educació de la nostra filla Anna..

A mi sempre m'esperonava discretament a que assumís responsabilitats en l'àmbit professional i polític. Tenia molt acusat el sisè sentit que fa veure els perills del exercici del poder en la política. Al seu costat sempre vaig tenir com a nord en el meu comportament en l'esfera pública que mai de la vida la Isabel i l'Anna haguessin de dubtar del meu comportament ètic. Així el meu compromís polític es fonamentava en aquesta relació íntima amb la Isabel i l'Anna. Com a esposa sovint havia d'acompanyar-me a actes institucionals; sempre ho va fer amb senzillesa i discreció. Ella sabia escoltar profundament. Mai, mai va presumir de la seva presència institucional quan jo exercia de conseller de la Generalitat o de President del Parlament.

En la normalitat de la seva vida hi havia una intensitat vivencial profunda. La nostra vida familiar nuclear va ser perfectament compaginable amb la de la família extensa de germans, sobrevinguts i nebots i no cal dir amb el seu pare mentre visqué.

PROFESSIÓ

La Isabel va fer els seus estudis primaris i el batxillerat al col·legi que les monges teresianes tenien al capdamunt de la Rambla Catalunya, on avui hi ha la seu de la Diputació de Barcelona. Tenia un record agradable del col·legi. Hi va establir relació molt personal amb la Mare Mercedes Torroja i fou constant en la relació amb les seves companyes de curs al llarg de tota la seva vida

La Isabel es dolgué sempre de que a casa seva no l'orientessin a estudis superiors. Era l'època en que molta gent encara creia que això era només qüestió de nois; no de noies. Així va entrar a estudiar "secretariat" a la Institució Cultural del CICF. Un cop acabats els estudis fou requerida a continuar-hi treballant. Allà hi trobà dues persones clau en la seva vida: la Mª Rosa Farré, directora i mossèn Joan Alemany, consiliari i director de l'Escola de Periodisme. Ell ens va casar. D'ells aprengué un cristianisme compromès amb la societat i alhora fruit d'una vivència interior. Més endavant, quan ens varem casar, participàvem - jo encara hi participo- d'un grup de cristians que des de fa més de 40 anys ens reunim per llegir l'evangeli, per pregar junts i per ajudar-nos a ser bones persones.

En l'exercici de la seva professió la Isabel ha deixat un bon reguitzell d'amistats. Estimava molt a les seves amigues i amics. Com he dit abans, sabia escoltar, posant-se en la situació de l'altre. Per això també els marginats l'estimaven. Era fidel i alhora sincera en els seus judicis.

Constato avui, més enllà dels 5 anys de la seva mort, com les seves amigues la recorden amb una intensitat no normal. Vet aquí com una vida normal pot deixar un rastre profund a les persones del seu voltant.

COM A CONCLUSIÓ

He dit al començament que la vida de la Isabel envers els marginats no es fonamenta en una actitud èpica. Es, sobretot, una estimació que surt del cor i que il·lumina les persones del seu voltant.

Com tants i tants voluntaris que avui es disposen a donar una part del seu temps i de la seva vida al servei dels més pobres ho fan perquè els hi surt del seu cor. Es aquest el misteri vivent d'una societat que es resisteix a que ens governi una actitud d'interessos economicistes, materialistes o que la última paraula de la convivència humana la tingui la llei del més fort. Per aquestes persones la última raó no es ideològica sinó d'estimació.

Per a mi aquesta es la petjada que la Isabel ha deixat: amb amor, disponibilitat, i senzillesa la vida té un sentit. I també la mort. La Isabel va morir el 17 d'octubre de 2005. Tenia una salut molt precària que la compensava amb una gran fortalesa d'esperit. Un "virus" de quiròfan va ser la causa de la seva mort. Ens vàrem acomiadar resant tots tres, acompanyats de mossèn Rovira Belloso, un parenostre. Molta gent va voler acomiadar-se de la Isabel; molta gent l'estimava.

Jo no conec amb detall la dedicació de la Isabel al costat de Sor Genoveva. Algú de la institució de Santa Lluïsa de Marillac ho podrà fer. El que si que puc fer es el de donar testimoni de la seva actitud i conviccions, portades a la pràctica en totes les facetes de la seva vida. La dedicació als marginats no era un fet aïllat en la seva vida; formava part de la seva personalitat amb tota naturalitat.

Joan Rigol

Testimonis

De Sor Genoveva Massip

A Sor Genoveva li costa ja recordar noms: és per això que dubta al començament quan li pregunto per la Isabel Roset. Em suggereixen que dugui una foto seva.

Va ser la solució. Quan la va veure va començar a recordar. Li vaig dir que era la esposa del Sr. Joan Rigol. Sabia que era un càrrec important en la política catalana i el seu cap va començar a evocar records de temps passats.

Va ser aleshores quan em va fer aquest retrat de la Isabel.

“La Isabel Roset era com la meva secretària. S’encarregava dels fitxers i de portar-me tot el referent als marginats que s’acostaven a l’obra Social. També em resumia les cartes que m’enviaven de les presons.

Però el més important de la seva tasca al meu costat és que rebia amb una tendresa gran a tots els qui s’acostaven. Els estimava molt. Això és lo que més recordo d’ella: la comprensió i l’amor amb que rebia a tots, sempre pacient i tendra.”

De les seves companyes de treball

Tenim el record d’una magnífica amiga. A la feina era eficient i sempre amable, disposada a ajudar als del seu entorn.

La Isabel venia d’una família benestant. El seu pare era metge, el Dr. Roset, amic del Beat Pere Tarrés, que, junt amb altres persones, va ser fundador del Sanatori “Mare de Déu de la Mercè”, per a malalts tuberculosos.

Dels germans era la més gran i sempre es va sentir responsable i es preocupava per ells i per tota la família.

Ja de jove sentia inquietut per les qüestions socials. Va estudiar secretariat al CICF -Centre d'Influència Catòlica Femenina-, creat amb l'idea de formar la noia benestant de la nostra societat amb una formació cultural sòlida, tant des del punt de vista professional com cristià. Ella es va quedar a treballar al CICF, un temps com a voluntària, passant més tard a formar part del personal.

Es va jubilar uns anys abans de l'edat reglamentària. Llavors va voler aportar els seus serveis als més necessitats. Per mitjà d'una companya, es va posar en contacte amb Sor Genoveva Massip, Filla de la Caritat. Va treballar com a voluntària en l'obra social Santa Lluïsa de Marillac, a la Barceloneta, fent feines administratives. Sor Genoveva sempre deia que era difícil trobar una voluntària que fes la feina administrativa com ella.

La Isabel era una persona de caràcter afable, molt austera, intel·ligent, atenta amb tothom. Amb una gran cultura i amant de la bona música. Malgrat estar malalta no es queixava mai.

Les seves companyes de treball

Entrevista al Sr. Joan Rigol

Per Victòria Molins

Sr Rigol, m'agradaria que em fes un petit retrat de la personalitat de la seva dona, Isabel Roset.

La Isabel tenia un estil de vida com de centres concèntrics. Com que era molt afectuosa. El que va significar per a mi... a la meua vida va ser extraordinària. Ens vam casar a l'any 1972, quan ella ja era gran. Tenia sis anys més gran que jo i vam tenir a la nostra filla quan ella tenia 36 anys. Des del primer moment que ens vam conèixer es va entretenir a mi i a la meua causa i jo vaig intentar respondre, lògicament. Per tant quan ens vam unir en matrimoni la seva actitud i la seva manera de fer va ajudar molt a que això funcionés i que anés molt bé.

Havia dit que el seu estil de vida i de estimar era com de centres concèntrics. Per això el seu amor així s'anava estenent. La meua filla, les seves germanes i els seus germans -ells també eren una família nombrosa- anava eixamplant el cercle del seu afecte. Després, quan va anar al CIC i allà també va crear llaços d'amistat va crear un altre cercle al qual estimava. O sigui al lloc on anava era la persona que creava caliu. Mai generava conflicte, perquè era pacífica de mena i molt reflexiva. És per això que tothom se l'ha estimava amb tendresa perquè era la persona que on hi havia problemes ella hi posava pau i feia reflexionar, però sempre sense cap ànim de protagonisme. Mai actuava com a líder. Ella estava sempre a la reraguarda, però vigilant, i preocupada quan hi havia un problema, i aleshores no se'l treia de

sobre.

Per a Sor Genoveva era una ajuda gran. Va treballar al seu costat amb una gran dedicació i, malgrat era voluntària ho feia amb el mateix interès que havia tingut abans en el treball de la seva professió.

Isabel vivia amb intensitat els problemes de tots els nois que venien a demanar ajuda a l'Obra social. Y les seves converses amb mi, quan arribava a casa, anaven sovint per aquestes preocupacions. Recordo que em parlava molt d'un noi magrebí que era quasi cec i al qual ella ajudava molt. També d'un altre que tenia molts coloms perquè eren la seva dèria, era com una obsessió. I a mi m'arribaven a través de les seves converses i preocupacions una sèrie de coses que son anecdòtiques, no són objectives, però que ajuden a situar-se amb empatia davant aquestes realitats i demostren l'amor que hi havia en Isabel al costat d'aquells homes.

Quan va començar a treballar en el món de la marginació, que no és precisament el de la pobresa, sinó el dels exclosos que estan en el que anomenem Quart Món de les nostres grans ciutats?

Crec que tenia una tendència innata, jo diria que quasi maternal envers els més desfavorits de la societat. Quan hi havia algun d'aquests captaires pel nostre barri, generalment a la porta de l'església, ella s'hi acostava, li tenien una gran confiança i ella els parlava i els hi donava el que fos. Això sempre ho feia.

Després, quan a mi em va tocar tenir una vida pública més intensa, i jo veia que tenia una predisposició per aquest tipus de accions, quan es va pre-jubilar, va voler omplir la

seva vida al costat d'aquestes persones més marginades i necessitades.

Crec recordar que quan era molt jove ja havia fet alguna d'aquestes accions i que ja compartia aquesta tendència natural a ajudar als més necessitats.

Sí, a veure la seva trajectòria s'inicia al costat del seu pare. El se pare el metge del Cottolengo i la Isabel anava al Cottolengo i allà ja es va acostumar a veure i estar a prop

d'aquests tipus de problemes. Realment el seu pare era també una persona molt dedicada als altres i acompanyant-lo devia aprendre de la seva actitud.

Quina era la seva ideologia, la seva religiositat que li feia viure tot el que feia?

Tenia molt bona formació humanista i religiosa. Va tenir bons assessoraments. La Isabel va estar sempre al voltant d'un grup que portava Mossèn Alemany, rector de la parròquia de Sant Ildefons, del CIC i de la M. Rosa Ferrer. Sempre va anar amb aquest grup. I les seves amigues més amigues les va fer en aquest grup, del CIC inicial. D'aquesta manera la seva espiritualitat i la seva manera de viure la religiositat era pròpia del Vaticà II. Per una altra banda era una nacionalista discreta i vivia la religió molt arrelada a casa nostra. D'aquesta manera la seva religiositat la va viure amb molta llibertat interior, que no consistia en tot allò de complir per devoció, sinó vivia una fe de conviccions.

També haig de dir, pel que fa a la seva formació, que abans de casar-nos ella tenia un handicap i era que no havia estudiat carrera per aquells criteris de la seva època que es pensava que els estudis universitaris eren més aviat dels nois de les cases.. A casa seva –com a tantes cases de aquells temps- donaven carrera universitària als nois i a ella la preparaven més aviat per cansar-se amb un home que la mantingués i per tant no calia que anés a la Universitat. Va ser aleshores, de gran, quan va voler fer aquest pas. I ens van prometre quan encara ella estava fent la carrera de Filosofia i Lletres.

Durant un temps, ja casats, treballàvem junts a l'Escola

THAU que pertany a d'Institució Cultural del CIC, on ens vam conèixer. Al cap d'un temps jo vaig marxar per seguir un altre camí i ella va continuar treballant a l'Escola THAU i als seixanta anys es va pre-jubilar, quan jo ja estava molt ficat a la política catalana.

Va ser aleshores quan es va dedicar més al món de la marginació de la mà de Sor Genoveva a la que ajudava i li feia com de secretària.

Per una altra banda no deixava mai les preocupacions i ajuda a la família per a la qual ella era entranyable i sempre estava atenta perquè tots ens hi trobessin be, pendent dels detalls. I en aquest sentit la seva germana molt més petita que ella i d'una altra generació li va ajudar a no tancar-se, a no quedar-se estancada en el seu pensament, perquè amb ella va poder passar per totes les etapes de la generació del 68. Perquè ja he dit que per ella la família era fonamental, bàsic i sempre estava al darrera adivinant necessitats.

Pel que fa a viure al meu costat com a polític, haig de dir que va ser una persona absolutament discreta però amb una percepció de les coses claríssima. Tenia una grans perspicàcia. Quan em deia: "Joan, ves amb cuidado", o "d'aquella persona no te'n fiis" ja sabia jo que l'hauria de donar la raó. I tot això li sortia de la seva capacitat humanista que duia dintre. Perquè valores la gent, no tant pel nivell professional que puguis tenir, sinó per lo que veus o captas de dins de l'altre. I això ella ho tenia i molt.

Aquest és, una mica, el perfil de la Isabel.

Tornem als anys del seu compromís social amb Sor Genoveva.

Ella es va comprometre amb Sor Genoveva uns deu anys abans de morir. Però ho va fer molt intensament. I, com que ella havia estudiat Secretariat al CIC, a través de donar aquest servei més de despatx i tan senzill però necessari, de posar orde, de recordar, de arxivar, etc. arribava a la gent que havien de passar per la seva atenció, i no des d'un voluntarisme específic sinó des de la seva capacitat, diguem-ne d'un servei professional que feia. I amb això entrava molt més fàcilment amb la gent. De manera que aquell tracte i fins i tot amistat que ella tenia amb la gent marginada que acudia a l'Obra Social i amb la que sempre es mostrava carinyosa, era més com a Secretària que com a voluntària.

Lo més maco és que va sintonitzar molt amb Sor Genoveva, perquè tenia el mateix esperit, aquest humanisme que es trasllueix gairebé només existint, com aquell que diu, amb la presència atenta.

Parlem una mica de la seva malaltia i del seu final

Isabel tenia totes les malalties, però amb una fortalesa d'esperit que les duia totes sense donar massa importància. Era diabètica però dependent de d'insulina dues vegades al dia. Tenia també una osteoporosis en un grau avançadíssim. De manera que puc dir que tenia el ossos més prims de Catalunya. Estava molt delicada del cor. Però con que no volia viure pendent de les malalties, i tenia un coratge extraordinari, ho va viure amb una normalitat increïble. De tal manera que va continuar la seva vida normal i el seu lliurament a la

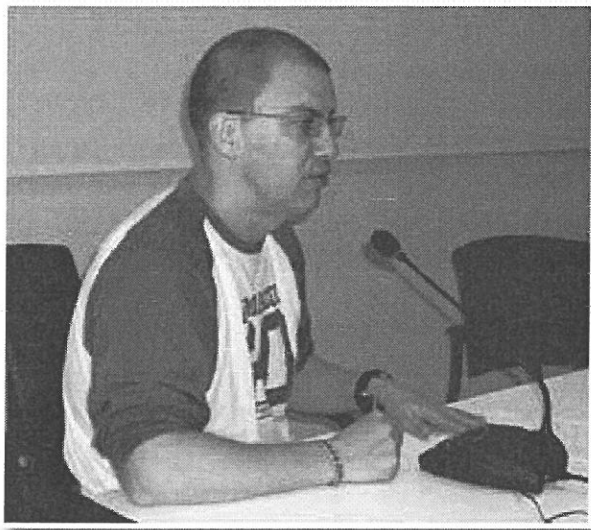
marginació fins un mes abans de la seva mort.

Al final, com que tenia els osos tan malament, al final gairebé no podia caminar i li van recomanar que s'operés del fèmur. Es va operar, l'operació va anar bé, però aleshores va adquirir un virus de quiròfan. L'anaven tractant, fins que li van dir que l'havien de fer el coma induït.

Quan ella va veure en la situació que estava em va dir: "Mira, Joan abans no em facin el coma induït jo vull que vingui Mossèn Rovira Belloso. Amb ell i tos nosaltres al voltant, vam pregar i ens vam acomiadar. Li van induir el coma, però ja no se'n va sortir. Un diumenge a la nit, quan estava així, inconscient, es va mig despertar i parlant amb ella agafada de la mà, anava dient sí o anava dient no. Als quinze dies va morir.

Terrible sofriment el del dol. Et dius a tu mateix: "Sé que hi ets, però estàs fora del temps i del espai i per lo tant jo, que només sé pensar en temps i espai, no puc saber res de tú."

MIQUEL MARTÍNEZ - "MAINE" - 1965-2010

**Germà Marista,
Director del Centre Compartir**

PROVÍNCIA MARISTA DE L'HERMITAGE GERMANS MARISTES. CATALUNYA

El G. Miquel M. Martínez Fernández (Maine), nascut a Terrassa (Barcelona), va lliurar la seva ànima al Senyor el dia 17 d'agost de 2010, a Les Avellanes, als 45 anys d'edat i 26 anys de Consagració Religiosa.

El G. Miquel M. ha desenvolupat la seva tasca educativa i pastoral a:

Barcelona - Casa Provincial Escolàstic 9/1984

Alcalá de Henares- Escolàstic 9/1985

Badalona- Educador 9/1988

Barcelona – Olzinelles- Pastoral 9/1992

Alcalá de Henares - Estudiant 9/1993

Barcelona - Casa Provincial; Serveis provincials (Coo dinador Equip de Pastoral); Superior.adjunt; Administrador. 9/1996

Colòmbia - Estudiant 2/2000

Barcelona - Casa Provincial: Sup.adjunt; Adm.comunitat; Serveis provincial

(Coordinador Equip Pastoral) 9/2000

Lleida - Montserrat Superior; Educador 9/2003

Barcelona - Ciutat Vella, Superior de la comunitat; Director Centre Compartir Ciutat Vella 9/2008

L'eucaristia funeral del seu enterrament ha tingut lloc en el Monestir de les Avellanes (La Noguera. Lleida), el dijous dia 19 d'agost, a les 11:00 h.

Testimonis

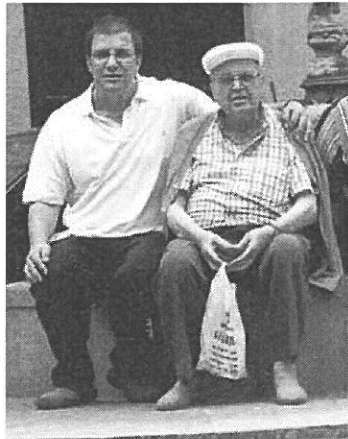
Del Germà Valerià Simó

Jesús, ajuda'm a ser una mica Maine

Dins l'Eucaristia d'acció de gràcies per la vida del G. Maine, es va llegir aquesta homilia que ens convida a deixar-nos interpel·lar per l'estil de ser, viure i actuar d'aquest marista fill de Rubí.

Les Avellanes, 19 d'agost de 2010

La notícia ens va copsar a molts el vespre - nit del dia 17- amb la mort sobtada del G. Maine. Sembla que li va fallar el

cor. Els sentiments suposo que van ser de dolor, estranyesa, ràbia, impotència. La seva edat era jove i ... per què? Per què? I ara suposo tots estem o hem recordat moments de la nostra relació amb ell... El seu pare Juan, el seu germà Javi, la seva cunyada Anny, el seu nebot Dani, la seva família. Els germans de les comunitats. Tots vosaltres mossens, amics, ami-

gues.... Records de la seva vida que haurem d'escriure i guardar com a un gran tresor i ens venen al cap. Bromes, paraules, sopars, pregàries, abraçades, diàlegs, moments compartits. I per què?

Jo voldria en aquesta estona convidar-me i convidar-vos a respondre a aquesta pregunta: Què ens vol dir el Déu de Jesús amb la vida del G. Maine? Perquè si estem aquí és perquè la seva vida i la nostra s'han creuat en el camí. Hem pensat en les crides que la vida del G. Maine ens han suposat per a cadascú? “¿ No és veritat que el nostre cor s'abrucava dins nostre mentre ens parlava pel camí?”

Un home de fe profunda

El G. Maine expressava amb la seva vida allò que li bullia per dins. I el que li bullia era el que hem escoltat en aquestes lectures: persones amb tarannà utòpic, la utopia de Jesús, inconformistes davant la realitat injusta; amb un cor inquiet; testimonis autèntics que arriquin la seva vida perquè la Bona Notícia sigui anunciada a tothom...

El seu somriure, la seva capacitat enorme de servei i empatia, la seva generositat que no tenia rellotge, sorgia d'una fe profunda en el seu model de vida: Jesús de Natzaret.

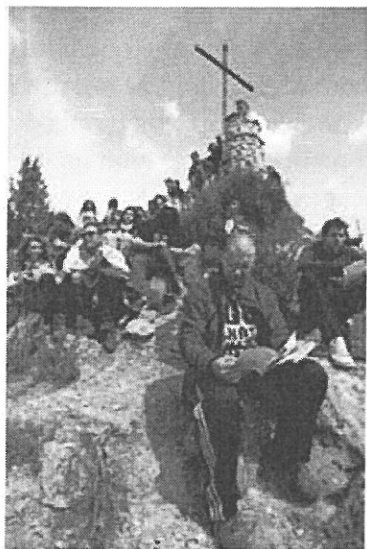
Una persona entregada

Si ara molts dels que esteu aquí poguéssiu explicar algun fet del G. Maine que recordeu entranyablement sortirien tants moments de servei a les persones, als infants i joves, als més necessitats, al dolor dels altres, al bon ambient, a l'alegria comunitària. I trobaríem un correu enviat per ell a altes hores de la nit desitjant-nos un bon aniversari...”Ens sentim

cruidats a ser presència d'aquest amor i rostre matern de Déu" hem escoltat en la segona lectura de la carta del darrer Capítol General dels Maristes. Ell creia molt en un Déu no sols Pare sinó també Mare. I s'entregava, es donava: "Una cosa és anar a cent i una altra és donar el cent per cent viure a fons, amb intensitat" deia el document marc de la Pasqua d'enguany. No creieu que així va ser la seva vida?

Atent a les persones, als detalls de la fraternitat, de cadascú

El G. Maine ens va estimar molt, molt. Jo sentia i crec que tots els que estem aquí també ho podríem explicar, que

estava pendent de cadascú. Quan a pastoral havia de fer felicitacions per Nadal omplia de color i frases personalitzades les seves postals pensant en la persona a la qual anava destinada. Sempre deia que la persona és més important que la norma. I va fer d'aquest eix un criteri per a la seva vida.

Un germà inconformista

Ell volia anar més enllà. Defugir de les normes que a vegades ens poden limitar o de les conveniències que els grups establím de facto en la nostra vida i relació. Volia un vida marista senzilla i transparent. Comunitats obertes i un tarannà proper pensant en una

vida religiosa inserida entre la gent i especialment com a marista propera als infants i joves, especialment els més pobres, superant els allunyaments que les estructures poden generar per si mateixes. Deia també el que pensava tot i que, sovint les seves afirmacions amb un exemple de broma que ell sempre tenia per il·lustrar el tema, suscitaven algun ressò de sorpresa i estranyesa. Però ell volia anar més enllà i donava exemple amb el seu estil de vida. "Persones conflictives no en el sentit de ser complicat i difícil, sinó de la conflictivitat del constructor de la pau" hem llegit en la primera lectura.

Un home de taula, d'Eucaristia

Li agradava molt l'expressió associada a l'Eucaristia de parar taula. Ell em va fer comprendre que els àpats de Jesús van esdevenir trobades transformadores amb les persones i veritables eucarísties. I això ho vivia en totes les dimensions defugint un àmbit propi del sagrat quan deia que, entaulat amb un grup de persones i compartint la vida, allò esdevenia un signe d'amistat i fraternitat i també eucaristia, ni que sigui amb uns cargols a la taula. "Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els donava. Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer" hem proclamat en l'evangeli.

Potser em deixi molts aspectes del G. Maine, que crec que hauríem de recollir per escrit. Però amb aquests i amb d'altres que teniu cadascú al vostre cor... No creieu que en la vida d'aquest marista que ens deixa, el Déu de Jesús no ens ha parlat? No sentiu que la seva vida, escapçada als 45 anys, esdevé un missatge de Jesús per a cadascú?

Des de que vaig saber que ens va deixar: “Senyor per què ens heu tret una persona com ella en el nostre camí de la vida?”. Des de que no hi és, em convido a mi i ara a vosaltres, a pregar d’aquesta manera: Senyor Jesús ajuda’m a ser una mica Maine. Ajuda’m a tenir una fe profunda i activa, a ser entregat i generós, a ser atent a les persones i als detalls, a ser veritablement inconformista i a ser una persona que para taula, que viu eucarísticament. “Llavors mateix es van aixecar de taula i se’n tornaren a Jerusalem . I van dir als onze i els que eren amb ells: Realment, el Senyor ha ressuscitat!”

Sí, amics i amigues, l’evangeli d’Emmaús, és un evangeli de Pasqua, que el G. Maine va viure molts anys a Avellanés en les Pasqües viscudes amb molts de vosaltres en aquesta casa, i també a Rubí, Llinars, Alcalá, Badalona, Lleida, Barcelona, Ciutat Vella, amb la seva família que tant estimava, i amb tants d’altres indrets, grups, persones... Un evangeli que hem proclamat per donar gràcies a Déu que la seva vida ens ha parlat i ens parla. I que ens explica, a exemple de Jesús caminant amb aquests dos deixebles desencisats i tristos, que després de la nostra queixa amarga i rebel al Déu de Jesús sobre el sentit de la seva mort, hem de descobrir amb serenitat les petjades del Senyor en la vida del G. Maine. I pregar ben sovint: Senyor dona’m el do de ser una mica com ell.

Per Pasqua aquesta església proclamava que “Amb Crist un cor 100% nou”, i a Ciutat Vella aquest cor en el G. Maine es vessava en amistat i servei amb els infants i joves del Centre Compartir. Ara Maine, amb Maria has sortit de pressa, molt de pressa, vers una terra nova. Ajuda’ns a ser com tu i que la teva vida, que agraim al bon Déu com tu li pregaves sovint, no se’ns oblidí mai del nostre cor. Així sigui.

G, Valerià Simon

Maine, mai t’oblidarem. Gràcies!

Celebració d'agraïment per la vida del Germà Miquel Martínez -Maine-

El dijous dia 19 d'agost visquérem l'eucaristia comiat d'aquest germà marista que ens deixà als seus 45 anys. Crònica de la celebració on es van aplegar moltes persones que ompliren l'església de la casa.

Maine, mai t’oblidarem. Gràcies!

Aquest era el títol del fulletó que rebien a l’entrar les nombroses persones que van omplir les naus de l’església de la casa pairal marista de les Avellanés. El motiu era donar gràcies a Déu per la vida d’aquest Germà i fer-li el comiat. El G. Pere Ferré, vicari provincial, va donar la benvinguda convidant-nos a la serenitat i a fer en un moment de silenci l’actualització dels millors records que cadascú teníem del Germà.

Després es deixava a l'altar la seva motxilla com una presència de la seva vida recorreguda al costat de les seves despulles. Eren molts els celebrants presidits per Mn. Ignasi Navarri, company del Maine a les Avellanes i delegat del bisbat d'Urgell. Presència destacada del bisbat de Lleida encapçalada per Mn Josep Anton Jové, Mn Francesc Verdés, capellà de la casa; Fra Joan Pujol, franciscà; P. Joan Badia, carmelita descalç; P. Gerard i Ferran, salesians; Les cançons estaven acompanyades d'un nombrós grup de músics amics del Maine amb la presència destacada de la Coral de Maristes Lleida que va interpretar diferents cançons tan a l'església com al cementiri.

Les lectures seleccionades del document marc de la Pasqua de les Avellanes d'enguany, de la carta del XXI Capítol General i del relat dels deixebles d'Emmaús segons S. Lluc van emmarcar les referències de la vida del G. Maine. Després la homilia (que és la notícia que hi al costat d'aquesta en la web) va fer una lectura de les actituds del Germà i de com viure la seva vida com un crida del Senyor a cadascú de nosaltres.

Al finalitzar aquesta, l'assemblea va fer un primer aplaudiment com a agraïment a una vida que tan ha parlat als que érem a la celebració.

Posteriorment es van llegir les pregàries dels fidels que eren alhora símbols de l'ofertori: l'evangeli, el document del darrer Capítol General marista, una ampolla d'orujó, un collage de Rubí fet pel seu nebot Dani, una foto d'infants i joves i uns fulards van ser oferts junt amb unes oracions que, basades en les actituds i conviccions del germà eren un re-

corregut emotiu i agraït pel molt que aquesta persona va viure i creure.

La celebració va anar seguint els seus passos plena de moments molt emotius en cançons com el Parenostre, Que tinguem sort o l'Adéu Germà. Mn Ignasi Navarri ens va esperonar a descobrir en el G. Maine l'apòstol i també l'home de vida interior, copsat per les moltes llàgrimes que anaven sortint de tants ulls agraïts, emocionats dels presents en la celebració.

Abans de marxar de l'església vers el cementiri, el G. Pere Ferré ens va convidar a no deixar que les nostres vivències amb el Germà es poguessin oblidar i va anunciar l'obertura de l'adreça: mainepersempre@gmail.com on poder enviar els escrits i imatges sobre el germà per poder així garantir que aquests no es perdin i puguin servir pel futur. Un darrer aplaudiment a l'església va precedir a la processó vers el nou cementiri del casa. A l'arribar, la música del Cant dels Ocells ens va acollir. El G. Maurice Berquet, provincial, va adreçar les darreres paraules. Es va dirigir al G. Maine, perquè creu que viu d'una altra manera, i ens va recordar el sentit de l'esperança cristiana més enllà de la mort.

El cant de la salve i la cançó "Signore de le cime" van acompanyar els darrers moments d'entrada de les despulles del Germà al seu lloc de repòs. La imatge de Maria al seu costat amb els braços oberts simbolitzava l'acollida de la Verge a un fill seu.

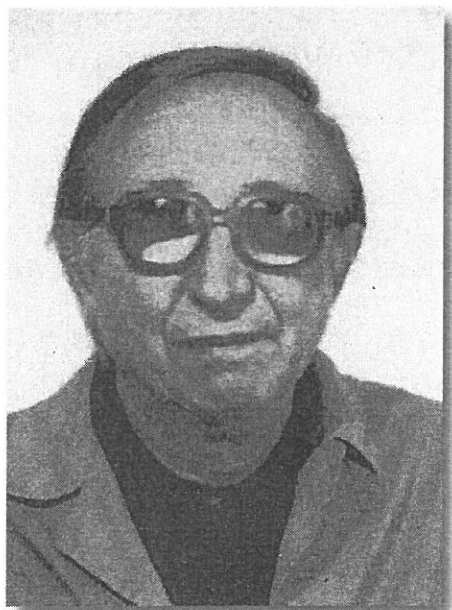
La seva família, encapçalada pel seu pare Juan, el seu germà Javi amb la seva cunyada Anny i el seu nebot Dani, van rebre l'abraçada de moltes persones. També han estat moltes les persones, grups i entitats que han fet arribar elseu

condol i record vers aquest germà junt amb la seva pregària.

La casa, plena de moltes persones de diferents indrets i procedències, va ser testimoni d'aquesta celebració. Al final del fulletó el grup que l'havia dissenyat va escriure una cita del bisbe Pere Casaldàliga: "Al final del camí em diran: Has viscut? Has estimat? I jo, sense dir res; obriré el meu cor ple de noms". També van escriure imitant la lletra del G. Maine i els seus detalls de colors: "Que Jesús i la Bona Mare no deixin de tocar-vos el cor". Certament que la celebració en record i agraïment de la vida d'aquest germà mort als 45 anys i 26 de vida religiosa marista ens va tocar i molt.

El cementiri del monestir, que enguany compleix els cents anys de presència marista, és l'indret on reposa el cos del G. Maine i de molts més germans. Però creiem que la molta Vida que va donar i de la qual ara també gaudeix, ens ha d'omplir d'esperança i de pau. Maine, mai t'oblidarem, Gràcies!

Mn. PERE OLIVERES 1923-2007

**Conegut com “L’apostolet”
per la seva tasca entre els pobres en el
barri de Sants.**

Fundador i ànima d OFORS, ”Obra de orientación y formación religiosa”

Mn. Pere Oliveres va ser el motor que va posar en marxa aquesta obra, els estatus de la qual van ser aprovats pels Bisbe de Barcelona, aleshores Dr. Modrego. A ella va dedicar-se durant tota la seva vida en cos i ànima, malgrat el risc de perdre la salut.

Una de les necessitats més urgents de la Barcelona d’aquella època era la creació d’un organisme per a l’atenció als grups marginats (“vagos y maleantes, libertos, inadaptados, alcohólicos, errantes,etc) segons el vocabulari d’aquell temps.

Mn. Pere va fer una obra extraordinària i, realment, si les parets de casa seva poguessin parlar, ens descobririen una sèrie de provacions, inquietuts i afans d’aquest home que es va fer inclús més pobre que els mateixos pobres als qual atenia.

Naturalment aquesta tasca i aquesta obra no s’hagués pogut portar a terme sense una base sòlida de pregària. Mn. Pere pasava hores recluint presentant al Pare totes les persones a les quals intentava alliberar de les seves esclavituts.

Va ser sempre una persona senzilla, humil, pobre i ignorada per la societat. És per això que a l’hora de presentar la seva biografia i de fer conèixer el seu testimoni no ens ha quedat més que pobresa, fins i tot de documents. Però sí ha quedat un exemple heroi i difícil d’imitar, però vàlid i actual davant la marginació dels nostres dies.

EL PRIMER TESTIMONI: Albert Baranguer en el seu bloc

DIMARTS 3 D'ABRIL DE 2007

Ha mort mossèn Pere

Certa persona molt propera m'ha dit que ahir dilluns va morir Mossèn Pere.

Els veïns de tota la vida de Sants, zona Badal, potser recordarem un senyor gran, alt i prim, nas punxegut, una mitja melena descuidada, tot ell més aviat desarreglat, vestit en general de forma pobre, una mica esguerrat. Un senyor gran que a vegades te'l podies trobar si voltaves vora de Sants 214, casa seva. Aquest senyor era el mossèn Pere Oliveras, L'apostolet, Mossèn Pere per a tothom.

Mossèn Pere va fundar, fa un grapat d'anys, "l'Obra de Formació i Orientació Religiosa i Social (OFORS)". Aquesta obra s'adreçava a joves ex-delinquents o de vida marginal per tal de rehabilitar-los i reinserir-los". Segons l'article primer dels seus estatuts: "Tendrá por objeto la formación religiosa, principalmente de las clases obreras, y su encauzamiento en el ambiente social, a fin de que lleven una vida cristiana...". En castellà, doncs en l'època en que es funda l'OFORS, el català estava perseguit.

Parlen, en canvi, els que el coneixien, del seu catalanisme, però sobretot parlen d'una fe cristiana heroica i d'un compromís amb els pobres que el va dur a ser i viure com ells. Era el "gran amic dels pobres en el barri de Sants". Pobre entre els pobres.

A Sants 214, casa seva i seu de l'OFORS, acollia a mar-

ginats, ex-delinquents, immigrants... i els buscava feina per a reinserir-los.

Celebrava allí, a l'oratori de casa seva, cada dia, una missa en família amb col·laboradors i amics.

Avui, dimarts, Mossèn Pere és de cos present a casa seva. Demà l'enterraran. Es farà el funeral a la parròquia de la Mare de Déu dels Dolors, del carrer Begur.

Avui encara podem veure la seva casa. Uns grans baixos que gairebé fan cantonada entre Rambla Brasil i Carretera de Sants.

Diuen que els maons de la part baixa de la façana a tocar de la porta els va fer posar d'una forma determinada i que representen a la Santíssima Trinitat, als Apòstols... com a les esglésies del Romànic.

Recordo que molts cops, tornant a casa, mirava aquelles portes que deixaven veure un interior més aviat fosc. Alguns cops se'l veia a ell assegut a una cadira, xerrant amb amics o deixebles. Amb algun llum encès, massa flux com per esvair completament la foscor. Recordo aquell rostre afable, el nas punxegut, assegut a una cadira xerrant. Somrient.

Mai vaig creuar amb aquest mossèn més que unes salutacions. No el coneixia. Tinc, això sí, referències de primera ma de la seva tasca.

Certa persona que m'és molt propera m'ha parlat amb emoció i tristesa de la mort del que va ser per ell un guia i un amic.

Descansi en pau, Mossèn Pere. Amic dels pobres del barri de Sants. Guia i amic.

Els que el coneixien estan tristos per la pèrdua, però també alegres per la certesa de que la seva ànima avui ja és amb Déu.

Soc la "persona molt propera" a qui s'aludeix. Felicitacions pel que hi dius. Pràcticament tot es exacte, tant sols en una única excepció, la Missa diària no la deïa amb gent sino tot sol i a les sis del mati.

Amb gent i en general molt poca (dos o tres) era els Diumenges. Company d'estudis de Bisbes, els seus darrers dies, un el va anar a veure i li va dir "Vosté és el Bisbe dels Pobres".

Testimoni de Francesc Andreu

Sobre l'any 1958 vaig conèixer a Mn. Pere Oliveres a través d'un cosí meu que vivia a la carretera de Sants. Ens havien parlat molt de la seva obra social i vam decidir presentar-nos-hi per poder parlar-hi. El primer dia em vaig quedar molt impressionat al entrar al centre. Hi havia una sala amb molts bancs, semblant a una capella. La gent era molt agradable, i ens van dir que Mn. Oliveres ens rebria de seguida. Ens vam sentir molt acollits per tots ells. Tot seguit ens va rebre ell, i en una habitació, van entaular una conversa molt interessant. A grans trets ens va exposar la seva obra social i vam quedar per veure'ns dos cops a la setmana.

Així va ser com em vaig integrar al món dels marginats i al moviment del Cursets de Cristiandat, encara que allà no s'hi impartien, però si que se celebraven les reunions anomenades *ultreyes*.

Mica en mica em vaig anar introduint a la pregària, la missa, les visites als malalts i als presos, primer de Montuic i, més tard, a la Model.

Mn. Pere Oliveres volia crear una comunitat exclusivament dedicada a la pregària i a l'atenció als més necessitats.

En el camí recorrent durant cinc anys, podria explicar milers d'anècdotes, però seria per escriure un llibre. Només, a tall d'exemple, us explicaré que un any vam tenir que viatjar a Pamplona per anar a reconciliar la família d'un pres que Mn. Oliveres havia recollit, perquè aquesta no en volia saber res d'ell.

Vam sortir de Barcelona a mitja tarda. anàvem cinc persones en un Citroën Stromber, anomenat *Pato*. En arribar, a mitja nit, a la ciutat ens vam adreçar a una Residència de sacerdots, per poder passar la nit i poder esmorzar. L'endemà vam anar a visitar la catedral i, pel camí que vam seguir per anar a visitar a la família del pres, vam parar a sis esglésies més. Un cop a la casa del pres, que es deia Coarassa, ens va obrir la seva mare. ella es va posar molt contenta en veure el seu fill, però ens va advertir que el pare no en volia saber res. Es trobava al bar del poble i allà ens vam dirigir per parlar amb ell.

Imagineu-vos, l'any 1959 a Mn. Pere, vestit amb una sotana molt desgastada, entrant en un bar típic de poble. Un cop vam estar amb el pare, i quan li vam explicar el motiu pel qual estàvem allà, es va posar fet una fera. Però després d'un quart d'hora de parlar, Mn. Pere el va convèncer perquè el perdonés. I, efectivament, quan vam arribar a la casa on era el seu fill, es va produir la reconciliació i el perdó.

Al acomiadar a la família, vam posar camí cap a Madrid, per sol·licitar al Ministeri del la vivenda uns pisos d'acollida pels presos quan sortien de la presó. Pel camí, cada cop que Mn. Pere veia una església ens feia parar per a visitar-la. Quan ja portàvem algunes, el Cuarassa es va posar ner-

viós i va deixar anar un crit. Estava fard de parar a veure esglésies. Pocs minuts després va rebentar una roda del cotxe precisament davant d'una església. El Cuarassa es va maleir i ja no va dir res més durant tot el viatge.

Vam arribar a Madrid a altes hores de la matinada. El conductor va anar a dormir a un hotel, el Cuarassa i Mon. ere van dormir al cotxe i els altres dos vam estar donant voltes per la capital, fins que es va fer de dia.

Vam anar al Ministeri de la vivenda i ens va rebre el secretari del ministre, li vam exposar els fets i li va semblar una bona idea. Ens va dir que farien el possible per aconseguir els pisos pels presos. Esperançats, vam tornar a Barcelona.un altre c

Mon Pere era un home d'Església dedicat al servei dels més pobres i marginats. La seva intenció era fundar una obra amb seguidors que poguessis continuar la seva tasca i portar-la a terme. Alguns van seguir la seva idea i d'altres vam anar per un altre camí.

Testimoni de M. Carmen Hidalgo

Vaig anar a casa de Mn. Pere l'any 1958. Hi havia un grup de persones a qui ens agravada el cant gregorià.

Cada dia celebràvem l'Eucatistia i cantàvem totes les parts de la Missa en gregorià. Assejàvem a casa d'un component del grup i així anàrem endintant-nos en la Litúrgia. Les celebracions d'Advent, Nadal, Setmana Santa i Pasqua i també les festivitats dels sants es vivien profundament.

També ens trobàvem els diumenges a la tarda i després de cantar les Vespres, Mn. Pere ens parlava de les activitats socials que es feien a la casa. I així, mica en mica ens anàvem

ficant en aquell mon: visita a les presons, ajuda a les persones amb risc d'exclusió social o amb problemes familiars, i... s'intentava trobar solucions a les seves necessitats.

Va ser una `poca molt viscuda de la meua vida, fins a 1961, que no oblidaré.

Va ser allà on vaig conèixer el que ara és el meu espòs, que també hi col·laborava.

Per circumstàncies diverses el nostre contacte amb Mn. Pre es va anant perdent. No obstant, i a través de diferents amics vàrem continuar sabent de les seves tasques.

Testimoni de Fray José, de l'abadia de Silos

L'estil original i difícilment imitable o, fins i tot poc entès per molts, es manifesta en alguns dels testimonis, però potser en aquest d'una manera molt especial. És el testimoni d'un amic dels començaments que, tot i admirant-lo no va voler seguir el mateix camí.

Però hem volgut també donar ocasió de conèixer i admirar un home que va dedicar la seva vida al més pobres, amb un carisma especial, i una manera de ser que potser avui ens xoca. "A la casa del Pare hi ha moltes morades". Suposo que en el seu seguiment, també.

“Estimado Francesc Andreu:

Fue, en verdad, muy poco tiempo el que coincidimos en Sants... Desapareciste, como tantos otros, incuyéndome a mi y produciendo en Mn. Pere desilusión tras desilusión y disgusto tras disgusto al ver que los chicos y chicas que él quería que tuvieran vocación religiosa, los quería hombres y mu-

jeres consagrados a Dios incondicionalmente en medio del mundo.... Pero no cambió nunca a pesar de los fracasos que sufrió.

Como he dicho, me dediqué a la obra de Mn. Pere, pero después de siete años de colaboración, se manifestó una lamentable e inexplicable división y, después de mucho pensarlo y de pedir luz al Señor, decidí separarme de Mn. Pere y seguir con Lluís Ventosa i Pere Cornelles diez años, hasta mi llamada a este monasterio. ¡Designios de Dios!

Pero ahora se trata de decir algo de lo mucho bueno de Mn Pere, un verdadero hombre de Dios, "l'apostolet", como le llamábamos.

Creo que es algo muy difícil definir y aclarar eficazmente el carácter o el carisma de este hombre que, como he dicho era de Dios de los pies a la cabeza. Contando con mi pobreza personal y ya que me lo pides, con un buen fin, debo decir lo que siento después de haberle observado y vivido junto a él.

De no muy grandes dotes intelectuales ni laborales, se manifestaba siempre en él una gran fe y un celo por el bien integral de la persona humana. Al menos a partir de su entrada en el seminario, ya empezó a trabajar con los muchachos del barrio para desertarles a la fe y a la vocación sacerdotal. Entre ellos estaba Mn Lluís Ventosa y otros que yo no he conocido.

Una vez ordenado, se dedicó en cuerpo y alma al servicio de los demás, rechazando todo halagom, y esforzándose por encima de sus pocas fuerzas. Y vuelvo a repetir que era un verdadero hombre de Dios en el que creo que se daban varios carismas no siempre fáciles de comprender. De hecho fue incomprendido por la mayor parte de las personas que le

conocimos. Realmente sus ideas, su manera de pensar y, a veces de actuar, no eran las nuestras. Me limito a alguno de estos carismas.

En primer lugar el sacerdotal que para él era concebido como servicio a la comunidad eclesial a la que amaba de tal modo que decía que deseaba ser obispo para tener la plenitud del sacerdocio. (Y dada su manera de ser nadie creería que era por ansia de poder)

Amaba el celibato y lo desaba para todos, hasta el punto de disgustarse mucho con algún chico que no lo entendía ni creía que fuera posible.

Tenía una gran devoción por la Eucaristía. Mientras pudo no dejó nunca de celebrarla, aunque casi tuviera que arrastrarse materialmente.

Su espíritu de oración le sostenía era para él fuente de vida y fuerza en su servicio.

Y quiero acabar diciendo que estoy convencido de que Mn Pere fue llamado por Dios para despertar la conciencia de la Jerarquía y de la sociedad a favor de los pobres y marginados como personas llenas de dignidad, como hijos e hijas de Dios.

Fr. José, O.S.B.

Index

Introducció	7
Isabel Roset	10
Miquel Martínez -Maine-	26
Mn Pere Oliveres	38